10/07/2019

Η σιωπή του παπα-Ελλάδιου

/ Γνώμες

Στο χωριό Ψηλόκαστρο, του νομού Δράμας, ήταν εφημέριος ο παπα-Ελλάδιος. Ήταν συνήθως σιωπηλός και δεν γελούσε ποτέ. Ζούσε φτωχικά, και το μισθό του τον ξόδευε σε αγαθοεργίες.

Ο Αριστείδης Συμεωνίδης, από το Ψηλόκαστρο, θυμάται:

«Ήμουν εννιά χρονών παιδάκι το 1942 και βγήκαμε με τον παπα-Ελλάδιο να γυρίσουμε τα σπίτια την ημέρα των Φώτων. Πηγαίναμε σε όλα τα σπίτια, και όταν ο παπα-Ελλάδιος τελείωνε την προσευχή μάς δίνανε λίγα χρήματα, αυγά, φρούτα και ό,τι άλλο είχε ο καθένας. Κάποια στιγμή μπήκαμε σε ένα σπίτι όπου ζούσε ένας ηλικιωμένος με τα τρία του παιδιά. Όλοι τους ήταν ξαπλωμένοι στα κρεβάτια, και όταν τελείωσε ο ιερέας βγήκε από το σπίτι να φύγει. Εγώ έτρεξα και του είπα: “Στα, ’κ’ εδέκανε τίποτα” (Περίμενε, δεν μας έδωσαν τίποτα). Τότε ο παπα-Ελλάδιος μου είπε κάτι που το κατάλαβα μετά από αρκετά χρόνια: “Ατείντς πρέπει να δίομεν, όχι να παίρομεν” (Αυτούς πρέπει να τους δώσουμε, όχι να πάρουμε...). Ήταν φτωχοί άνθρωποι και δεν είχαν τίποτε να φάνε, γι’ αυτό και ήταν ξαπλωμένοι – από την αδυναμία. Αυτός ήταν ο παπάς μας. Όταν χαλούσε ο δρόμος, πήγαινε μόνος του και τον επισκεύαζε. Έκανε βρύσες για να πίνουν νερό άνθρωποι και ζώα... Βοηθούσε τους φτωχούς, γι’ αυτό ίσως ο Θεός τού έδωσε πολλά χρόνια. Πέθανε σε ηλικία 100 ετών».

Γεννήθηκε το 1856 στη Σαμψούντα και είχε τέσσερις κόρες και έναν γιο. Τον

χειροτόνησε ιερέα ο μητροπολίτης Σαμψούντας, ο θρυλικός Γερμανός Καραβαγγέλης, ο οποίος και του έδωσε αυτό το ασυνήθιστο όνομα, από την Ελλάδα…

Γιατί όμως ήταν λιγομίλητος και δεν γελούσε ποτέ; Λίγοι γνώριζαν την τραγική τύχη της οικογένειάς του.

«Όταν ήταν στη Σαμψούντα βίωσε την κτηνωδία της Γενοκτονίας σε όλο της το μεγαλείο», μας λέει ο Αρ. Συμεωνίδης και συνεχίζει: «Μια μέρα οι τσέτες του Τοπάλ Οσμάν κύκλωσαν το σπίτι του και τους συνέλαβαν όλους. Τους έβγαλαν στην αυλή και τους ξεγύμνωσαν. Τον παπα-Ελλάδιο, την παπαδιά, τα τέσσερα κορίτσια και τον γιο του. Τα παιδιά ήταν από 14 χρονών έως 20. Έπιασαν τον παπά από τα γένια και του είπαν να κάνει σεξ με τις κόρες του… Φυσικά αυτός αρνήθηκε και τον χτυπούσαν. Τα παιδιά έκλαιγαν και φώναζαν αλλά οι τσέτες συνέχιζαν να βασανίζουν τον ιερέα. Βλέποντας ότι δεν υπήρχε περίπτωση να υπακούσει στις εντολές του, πρώτα έσφαξαν τον γιο του… Ύστερα βίασαν την παπαδιά και τις κόρες του μπροστά του. Στο τέλος τους σκότωσαν όλους πλην του παπα-Ελλάδιου. Τι ήταν γι’ αυτούς μια σφαίρα; Δεν τον λυπήθηκαν… Έφυγαν γελώντας. Επίτηδες τον άφησαν και δεν τον σκότωσαν, για να βασανίζεται μια ζωή».

Η αφήγηση του Αρ. Συμεωνίδη με σόκαρε… Χωρίς να το καταλάβω, προσπάθησα να φανταστώ τη σκηνή: Ένας ιερέας γυμνός στην αυλή του σπιτιού του, και γύρω-γύρω η γυναίκα του και τα πέντε του παιδιά δολοφονημένοι… Πώς να γελάσει μετά αυτός ο άνθρωπος; Μετά από όλα αυτά πώς είναι δυνατόν κάποιοι να αμφισβητούν τη Γενοκτονία;

Φεύγοντας από το σπίτι του Αριστείδη Συμεωνίδη τον ρώτησα τι έχει να πει στους αρνητές της Γενοκτονίας.

«Κοίταξε να δεις παιδί μου, εγώ θα σου πω για τη δική μου οικογένεια. Από το σόι της μάνας μου, που ήταν 40 άτομα, γλίτωσαν μόνο η μάνα μου και ένας ξάδερφός της. Τα ίδια και ο πατέρας μου. Γλίτωσε από τα τάγματα εργασίας γιατί δραπέτευσε και πέρασε στη Ρωσία. Είναι δυνατόν να μου λένε τώρα κάποιοι ότι δεν έγινε Γενοκτονία; Ντροπή τους…»

Πηγή: pontos-news